

Међутим, Њему приличи свака слава и то најбоље могу да схвате они који хвале други људи, али који осећају да нису достојни похвале.

- Хвалити треба Бога и Њему треба благодарити - говорио је светитељ Лука после успешне операције. -

Молимо се Богу. Бог је наш генерал - говорио је Суворов.

Овакви људи су имали великог успеха, зато што га нису приписивали себи, већ су узносили част и поклоњење Ономе од Кога су добили милост. Дакле, још се није зачуо херувимски позив да одложимо сваку овоземаљску бригу, служба само што је почела, а ми већ чујемо позив да Богу принесемо сваку славу, част и поклоњење.

Заправо, ни реч „амин” не смемо да изговарамо немарно и по навици. Амин је Христово име. У Апокалипси је речено: „Тако каже Амин, Сведок верни и истинити”.

Без ове речи молитва није потпуна, није завршена. Личимо на оне који моле, али не верују да ће добити оно за шта моле ако не завршавамо молитву овом речју. Треба да је изговарамо као да стављамо печат на мек или печатни восак, завршавајући и печатећи важно писмо.

Возглас на литургији после првог антифона по смислу личи на возглас после шесте песме на јутрењу. Тамо је: „Јер си Ти цар мира и Спас душа наших”. На литургији: „Јер је Твоја Моћ, и Твоје је Царство, и сила и слава...” И овде и тамо се говори о царству.

Рај нас асоцира на безбрижност, безбедност и невиност. Срећно детињство највише личи на рај. Али Царство подразумева одрастање. Царство је добровољно служење, погчињавање, стајање пред Царем. То је понајмање мирна безбрижност. Пре ће бити да је стражење и одлучност да испуњавамо вољу Божју. Јектеније нас подсећају на то.

Подсећање је тим пре важно што нам се у свакодневном животу не чини да Бог управља светом, већ да је живот предат на вољу хиљадама и милионима хаотичних људских желим/ не желим/веома желим. У свакодневној збрци човек може да примећује, да осећа вољу Божју само после дугог вежбања и обучавања. Литургијска молитва нас припрема управо за то да изађемо у свет обучени у панцир снаге и одлучности да творимо вољу Бога.

Вероватно не треба себи да постављамо за циљ да анализирамо све возгласе. Тако често их чујемо и изговарамо, они се тако често у виду духовне хране нуде нашем срцу и уму да свако ко то жели, лако може да настави овај труд, стичући корист. Принчеви у дворцима могу да се играју драгим камењем. По чему смо ми гори од принчева ако као рубине и смарагде можемо да пребирамо у сећању следеће речи: Добар си и човекољубив, Чувани влашћу Твојом и Теби славу узносимо; јер Тебе хвале све силе Небеске...

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ ПРАЗНИЦИ

БОГОЈАВЉЕЊЕ

Мт. 3, 13- 17; зч. 6, Тит. 2, 11 - 14; 3, 4 - 7; зч. 302.

свешт. владика Никлај НЕБО СЕ ОТВОРИ

Од памтивека људи су жудно очекивали да им се небо отвори. Философски умови, ратници у страшним биткама, сиромаси у беди, болесници у мукама, самртници у агонији – сви су вапијали небу да се отвори. Али се небо није отварало. Мање учени људи заустављали су свој поглед на звездама, и нису могли даље видети ни очима ни мислима. Зато су звезде сматрале за богове и господаре своје судбине. Више учени пак међу синовима човечјим нису се тиме задовољавали, нису могли никако. Чинило им се, да се звезде својим треперењем смеју, а својим играњем веселе над страдањима људским. Због тога су се напорно трудили, да умом просеку звездану куполу и да виде господара, или господаре над звездама и људима. Речју, народи су тражили јављање Бога Човекољубца. И нараштај за нараштајем умирао је очајан што није видео небо отворено и Бога

Човекољупца јављеног.

Али гле, једнога дана отвори се небо. Отвори се небо и Бог се јави, по својем датом обећању изгнаном Адаму, и пророцима и праведницима из народа Јаковљева. Сви јеванђелисти описују тај необични догађај, али учени лекар Лука ставља то у такав историјски оквир, као позитиван и непобитан факт, да нико не може посумњати у њ, и рећи као да је то сан или маштарија. Као љубитељ тачне историјске истине, Лука наводи сва имена, тога и тога кесара римског, и тога гувернера јудејског, и тих великих и малих принчева, и чиновника римских, и првосвештеника јерусалимских, у време којих се догодило оно што се догодило.

А то се догодило у месту Витавари, у горњем току Јордана (Јов. 1, 28-34). Једнога дана Јован крштаваше народ, вичући и шабајући пороке народне, и учећи: „Ко има двије хаљине нека да

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

једну ономе који нема; и ко има сувише хране нека чини тако“ (Лука 3,11); иначе ће вас секира посећи у корену, и лопата развејати са гумна Божјега као непотребну плеву. Наједанпут Јован замуче усред говора. Његове очи засијаше, и он устрепери душом и телом. Он спази у

бичног и страшног. У обичној дугој хаљини, са косом и брадом очешљаном, он се није ничим нарочито одликовао од осталих људи. Док је Јован био као громовник који кроз мрачне облаке грми и сева муњама, дотле је Он био као благо и мирно сунце, које после грмљавине милује

Више не можемо себе да развојимо од Њега, шта год радили. Чак и ако смо починили најтежи преступ који постоји, Он нам је показао са највећим добротинством које може да постоји: Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје (Јн. 15, 13). Везани смо једни за друге. Постао смо браћа Сина Божијег, без обзира да ли верујемо, или не верујемо у Њега, без обзира да ли је ово подсвесни или свесни део нашег бића.

Он нас је много дубље прожео него што ми сами смо у стању да досегнемо, или видимо. Он се настанио у наше непознате клети. И све је испунио светлошћу, праштањем, утехом. Сишао је једино са љубављу и поштовањем зарад наше природе, скривеном и Боголиком природом коју смо злоупотребили нашим противљењем.

архимандрит Василије (Ивиронски)

гомили народа Онога, кога је целог века у срцу носио, због кога је још у утроби своје матере Јелисавете од радости заиграо, и због кога је 30 година провео у пустињској осамљености и ћутању. Да, због кога је и створен и послат у овај свет. Заборави Јован народ око себе, па усхићен пружи своју руку и викну:

– Гле, јагње Божје!

То беше Исус, који је све знао шта Његов Претеча ради, па се у одређени час спусти из Назарета, да се и Он крсти. Чувши народ реч Јованову, сви се обазреше да виде, о коме то страшни Крститељ говори. Али на Исусу не беше ничега нео-

свет.

Уплаши се Јован, када чу жељу Исусову, да и Њега крсти. Али га Исус умири објаснивши, да се један закон мора у свему испунити, док се бољим не замени. И послуша Јован, и погрузи Исуса у струју Јорданску. А када се Исус крсти, гле, небо се отвори. Небо се отвори и чу се глас Оца небеснога и виде се Дух Свети у виду голуба над Исусом. Глас беше громовит и јасан: „Ово је Син мој љубљени, који ми је у вољи“ (Матеј 3, 16-17) и голуб беше као сребро бео и сјајан. Нити се Отац јави у телу него само гласом, нити се Дух Свети јави у телу него само у облику голуба. Једино се Син,

Бог – Логос, јави у телу, у стварном човечијем телу. Јер само Он беше одређен од „превјечног совјета“ Свете Тројице да у телу послужи спасењу телесних људи.

Тако се и тог знаменитог дана отвори небо и Бог се јави. Бог се јави и објави свету интимну унутарњу своју тајну као тројство у јединству, лично тројство у јединству суштине, и љубави и славе. Од тада па заувек славиће људи не „Бога незнаног“ (Дела 17, 23), него Бога као Свету Тројицу, Оца и Сина и Духа Светога. Да би знали многобошци, да је само један Бог, а једнобожни Јудеји да је Бог тројичан, и сви хришћани, да је Бог један у тројству, а тројичан у јединству. Тројичан Бог као Отац и Син и Свети Дух; тројичан је и човек као тело, душа и дух. Тим откровењем осветљена је новозаветна Теологија и Антрополо-

гија. Тако је Бог издалека постао Бог изблиза, и Бог незнани Бог јављени. Да би Богојављење било свима радовање.

И тако се Син Божји крсти водом и Духом, не зато што је био нечист и грешан него да би дао пример својим следбеницима; да би унапред скрушио главу Змија богомрсца и човекомрсца; да би нас крштењем очистио од свих грехова, наслеђених и личних; и да би крштење било знак распознавања у овом и у оном свету, који су Христови, а који нису.

Овај дан Богојављења и Крштења Сина Божјега Човекољупца тако је и славан и величанствен, да се на њему обистинила реч Псалмиста, да је пред Богом „један дан као хиљаду година“ (Псал. 90,4).

Тада Исуса одведе Дух у пустињу (Матеј 4, 1).

прошјереј Андреј Ткачов ПАЖЉИВО СЛУШАЈМО ВОЗГЛАСЕ

Бог има много имена. Свако Његово Име изражава једну од страна Његовог односа према свету и људима. Све то чујемо у возгласима свештеника на служби. Кратка славословља и молитве као што су возгласи или прокимени ретко бивају теме за размишљање и поучавање. А они су бездани.

Велика или мирна јектенија и на вечерњем, и на јутрењу, и на литургији, увек се завршава истим возгласом свештеника: „Јер Теби приличи свака слава,

част и поклоњење, Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек, и у векове векова.”

Шта нам дају ове речи? Као прво, позивају нас да што више можемо прослављамо Бога. Он је Цар Славе и Господар света Који има сву власт. Људи који су саградили или смислили нешто често уживају огромне почести и поштовање. Бог је створио све! Дубином премудрости. Он и даље управља створеним светом. И ми Га тако мало хвалимо и мало Му приносимо славу.